

Het Boek Daniël - Nummer Honderddrieëntachtig

Het eeuwige fundament: Christus in de profetische geschiedenis en het geloof van de gelovige

Jeff Pippenger
2024-04-13

De „waarheid die Petrus had beleden, is het fundament van het geloof van de gelovige. Zij is datgene waarvan Christus Zelf heeft verklaard dat het het eeuwige leven is.” Die „waarheid” duidde twee aspecten van Christus aan. Het eerste was dat Christus een element van de profetische geschiedenis is. De wegmarkeringen die de gebeurtenissen van de profetische geschiedenis vertegenwoordigen, vertegenwoordigen Christus. Zijn verbondenheid met de gebeurtenissen duidt de heiligheid van de profetische wegmarkeringen aan en verschaft de logica waarom Zuster White zo dikwijls zegt dat wij de wegmarkeringen moeten bewaken, want die wegmarkeringen vertegenwoordigen Jezus Christus. De wegmarkering die het thema van de beproeving in de tijd van Christus vertegenwoordigde, was Zijn doop, en zij was in overeenstemming met andere gebeurtenissen in de heilige reformlijnen, gekenmerkt door de nederdaling van een goddelijk symbool.

In de hervormingslijn van Mozes daalde de Godheid neer en verbleef in een brandende braamstruik, een symbool van de Schepper die Zich met de schepping verenigt. In de hervormingslijn aan het einde van de zeventig jaren daalde Michaël neer om Kores toe te rusten om met het eerste decreet voort te gaan, en tegelijkertijd werd Daniël veranderd naar het beeld van Christus. In de hervormingslijn van Christus daalde de Heilige Geest neer in de gedaante van een duif om Gods Zoon te zalven, het symbool van de Godheid verenigd met de mensheid. In de Milleritische geschiedenis was de engel die op 11 augustus 1840 neerdaalde “niemand minder dan Jezus Christus”, die neerdaalde met een boekje dat gegeten moest worden, en Hij was dat boekje. Daar toonde Hij aan dat de vereniging van Godheid met mensheid wordt volbracht door het eten en drinken van het vlees en bloed van het Brood des Hemels.

Heilige geschiedenis is heilig omdat zij belichaamd wordt door de tegenwoordigheid van Christus. De voorzeggingen van Gods Woord die toekomstige gebeurtenissen aanwijzen, zijn Jezus Christus, want Hij is het „Woord”. Wanneer die voorzeggingen in de geschiedenis worden vervuld, vertegenwoordigen de gebeurtenissen de vervulling van Zijn woord, en Zijn Woord is Waarheid. Het is Zijn Woord dat de voorzegging uiteenzet, en het is Zijn Woord dat vervuld wordt wanneer de gebeurtenis aanbreekt, zodat het zowel in het begin als aan het einde Jezus Christus is, want Hij is de Alfa en de Omega. Daarom duidde Petrus, toen hij verkondigde dat Jezus de Christus en de Zoon van de levende God was, een wegmerk aan dat Jezus Christus was en een wegmerk dat zijn volmaakte vervulling bereikt in de laatste dagen. 11 september 2001 was de volmaakte vervulling van Christus.

De profetische vervulling van 11 september 2001 verwerpen, is Christus, de Zoon van de levende God, verwerpen. Die waarheid, door Petrus uitgesproken, was „het fundament van het geloof van de gelovige”, en op 11 september 2001 leidde Christus Zijn volk van de laatste dagen terug naar Jeremia’s „oude paden”, die de „fundamenten” vertegenwoordigen van de beweging van de boodschappen van de eerste en de derde engel. Petrus vertegenwoordigde de honderdvierenveertigduizend, die verzegeld worden gedurende de periode waarin de vier engelen de vier winden tegenhouden. De tijd van de verzegeling is een specifieke profetische periode, die begint op 11 september 2001 en eindigt bij de spoedig komende zondagwet. Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak.

Aan het begin van de verzegelingstijd daalde de engel van Openbaring achttien neer, zoals de Heilige Geest bij de doop, en die engel was “niemand minder dan Jezus Christus”, want de engel die in de Milleritische geschiedenis neerdaalde om de aarde met Zijn heerlijkheid te verlichten, was “niemand minder dan Jezus Christus”. Bij de spoedig komende zondagwet daalt “niemand minder dan Jezus Christus” opnieuw neer en brengt Hij de tweede van de twee boodschappen van Openbaring achttien, wanneer Hij Zijn andere kudde uit Babylon roept. In het midden van de periode van de verzegelingstijd daalde een engel neer, zoals de tweede engel op 19 april 1844 neerdaalde, bij de eerste teleurstelling van de Milleritische beweging.

Tussen de komst van die tweede engel en de komst van de derde engel op 22 oktober 1844 werden vele engelen gezonden om kracht toe te voegen aan de tweede engel toen de boodschap van de Middernachtelijke Roep kwam. Sprekend over de geschiedenis toen deze engelen in de Milleritische geschiedenis kwamen, deelt Zuster White ons mee dat zij die deze boodschappen verwierpen, Christus even zeker hadden gekruisigd als de Joden Christus hebben gekruisigd.

„Ik zag dat, zoals de Joden Jezus hadden gekruisigd, zo hadden de naamchristelijke kerken deze boodschappen gekruisigd, en daarom hebben zij geen kennis van de weg naar het allerheiligste, en kunnen zij geen voordeel ontvangen van de voorspraak van Jezus daar.” Early Writings, 261.

De boodschappen die door de engelen worden voorgesteld, vertegenwoordigen, wanneer zij worden verworpen, de kruisiging van Christus, want Hij belichaamt de boodschappen en hun historische vervulling. Op 18 juli 2020 daalde „niemand minder dan Jezus Christus” neer, waarmee de eerste teleurstelling en het begin van de vertoefstijd werden gemarkeerd. Gedood in de straten moesten de dode, dorre beenderen van Zijn volk van de laatste dagen worden opgewekt door het horen van de enige stem die mensen weer tot leven kan brengen.

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: De ure komt, en is nu, dat de doden de stem van de Zoon van God zullen horen; en die haar horen, zullen leven. Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, also heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf; en Hij heeft Hem ook macht gegeven oordeel te oefenen, omdat Hij de Zoon des mensen is. Verwondert u daarover niet, want de ure komt, waarin allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan: zij die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens; en zij die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis. Johannes 5:25–29.

In juli 2023 riep Zijn stem de dode, dorre beenderen tot leven, en Alfa en Omega herhaalde vervolgens het begin van de verzegelingstijd, want juli 2023 markeert de afsluitende periode van de verzegelingstijd. Zijn volk werd toen opnieuw teruggeroepen naar Jeremia's oude paden, naar de fundamenten van de Milleritische geschiedenis. De fundamentele boodschap van het begin en het einde van de Millerieten was de eerste en de laatste boodschap van de Milleritische geschiedenis, namelijk de „zeven tijden” van Leviticus hoofdstuk zesentwintig.

In juli 2023 werd Gods volk van de laatste dagen opnieuw bevolen het boekje te nemen en het op te eten. Terwijl zij het boekje eten, worden zij vervolgens beproefd om te zien of zij de boodschap van het derde Wee in Openbaring hoofdstuk negen (de tijdingen uit het oosten) en de boodschap van Daniël hoofdstuk elf (de tijdingen uit het noorden) zullen erkennen. Het beproevingsproces leidt hen naar de verzen dertien tot vijftien van Daniël hoofdstuk elf, hetgeen de Slag bij Panium is, hetgeen Caesarea Filippi is en hetgeen de boodschap van de Middernachtsroep is, waar de twee klassen die Zijn stem hebben gehoord, geopenbaard worden: de ene klasse „die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens; en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.”

Er zijn drie stemmen in de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend, en zij zijn alle de stem van „niemand minder dan Jezus Christus”. De eerste stem van Openbaring achttien klonk toen de grote gebouwen van New York City door een aanraking van God werden neergehaald. De tweede stem is de stem van Michaël, de aartsengel, die de doden uit hun graven roept. De derde stem is de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien, die Zijn andere kudde uit Babylon roept in het uur van de „grote aardbeving” van Openbaring hoofdstuk elf. De volmaakte vervulling van Petrus' belijdenis te Caesarea Filippi vindt plaats wanneer Christus Zijn volk van de laatste dagen leidt tot „dat gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen.”

Panium van Daniël elf, verzen dertien tot en met vijftien, is het „gedeelte” van de profetie van Daniël dat verzegeld was en dat de boodschap van de Middernachtsroep aanduidt. Panium is de kampbijeenkomst te Exeter in augustus 1844; het is een geschiedenis die in de tweede ambtstermijn van Donald Trump wordt vervuld, en het is de profetische boodschap die het zegel van God drukt op de voorhoofden van de honderd vierenveertigduizend. De verzen die wij nu bestuderen, zijn zeer heilige grond.

„De waarheid die Petrus had beleden, is het fundament van het geloof van de gelovige. Zij is datgene wat Christus Zelf als het eeuwige leven heeft verklaard. Maar het bezit van deze kennis was geen grond tot zelfverheffing. Niet door enige wijsheid of goedheid van hemzelf was zij aan Petrus geopenbaard. Nooit kan de mensheid uit zichzelf komen tot kennis van het goddelijke. ‘Zij is hoog als de hemel; wat kunt gij doen? dieper dan het graf; wat kunt gij weten?’ Job 11:8. Alleen de Geest der aanneming kan ons de diepe dingen Gods openbaren, die ‘het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet zijn opgekomen.’ ‘Maar God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest doorzoekt alle dingen, ja, de diepten Gods.’ 1 Korinthe 2:9, 10. ‘De verborgenheid des Heeren is voor hen die Hem vrezen;’ en het feit dat Petrus de heerlijkheid van Christus onderscheidde, was een bewijs dat hij ‘door God geleerd’ was. Psalm 25:14; Johannes 6:45. Ach, inderdaad, ‘zalig

zijt gij, Simon Bar-jona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard.””

„Jezus vervolgde: ‘En Ik zeg u ook, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.’ Het woord Petrus betekent een steen,—een rollende steen. Petrus was niet de rots waarop de gemeente gegrondvest werd. De poorten der hel hebben hem wel overweldigd toen hij zijn Heer verloochende met vervloeking en gezworen eden. De gemeente werd gebouwd op Eén tegen Wie de poorten der hel niet konden overweldigen.” The Desire of Ages, 413

De boodschap die Christus Zijn discipelen te Caesarea Filippi voorhield, was en is de boodschap van de Middernachtsroep, en zij wordt geplaatst binnen de context van een geestelijke oorlog tussen de Griekse god Pan, wiens tempel „de poorten van de hel” werd genoemd, en de twee afvallige horens van het beest uit de aarde. De Makkabeeën waren Gods afvallige volk, dat beleed de verdedigers van Gods kerk te zijn, terwijl het oorlog voerde tegen de godsdienst van de Grieken. Zij vereenzelvigden zich zowel als de godsdienstige als de politieke leiders. Zij vertegenwoordigen het afvallige protestantisme van die gevallen kerken die thans, samen met de regering van de Verenigde Staten, een beeld van het beest vormen en oorlog voeren tegen de religie van de globalisten, namelijk woke-isme en Moeder Aarde. De afvallige horens behalen de overhand in hun strijd met de religieuze en politieke elementen van het globalisme, en tegelijkertijd wordt de ware protestantse hoorn gezuiverd door de verwijdering van de laatste overblijfselen van de dwaze maagden, voorafgaand aan haar verheffing als een banier bij de „grote aardbeving” van de spoedig komende zondagswet.

Het gedeelte van de profetie van het boek Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen, dat tevens de Openbaring van Jezus Christus is en de boodschap van de Middernachtsroep vormt, wordt ontzegeld door de Leeuw uit de stam van Juda te Caesarea Filippi, dat Panium is. Het wordt ontzegeld te midden van de strijd tussen het atheïstische beest uit de bodemloze put en de hoorn van het Republicanisme, die dat beest in 2015 begon op te hitsen, en tegen de ware hoorn van het Protestantisme, die thans als een machtig leger wordt opgewekt.

De waarheid die Petrus beleed, vertegenwoordigt de wegmarkering van 11 september 2001, en ook dat Christus de Zoon van de levende God is. De waarheid van wat daardoor wordt voorgesteld dat Jezus de Zoon van God is, is een beproevende waarheid, even zeker als de vraag of Jezus al dan niet de Messias was in de dagen van Petrus. De verkondiging dat Jezus de Zoon van God is, vertegenwoordigt alles wat geopenbaard was omtrent wie de Zoon is. Zij vertegenwoordigt niet alleen dat Hij Gods Zoon was, maar ook dat Hij de Zoon des mensen was. Het is de waarheid van de incarnatie van goddelijkheid in menselijkheid, hetgeen juist het werk is dat wordt volbracht gedurende de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend. De waarheid van de „incarnatie” is de waarheid aan het einde die werd getypeerd door de waarheid van de „Sabbat” aan het begin.

22 oktober 1844 markeerde de komst van de derde engel. Wanneer een engel arriveert, wordt een bijzondere waarheid, aangepast aan de periode waarin die waarheid wordt ontsloten, geopend door de Leeuw uit de stam van Juda, en die waarheid stelt vervolgens de generatie op de proef waarin die waarheid wordt geopend. Op 22 oktober 1844 werden de waarheden geopenbaard die verband

hielden met het werk van Christus, die plotseling kwam tot de tempel die Hij had opgericht in de zesenvestig jaren van 1798 tot 1844. Christus' oordeelswerk, de wet van God, Zijn rol als Hogepriester, de kwestie van het merkteken van het beest en de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend werden alle ontsloten. Aan zuster White werd getoond dat er onder die waarheden één waarheid was die de Alfa en Omega in een bijzonder licht aanwees.

„Ik was verbaasd toen ik het vierde gebod zag, precies in het midden van de tien geboden, omgeven door een zachte lichtglans. De engel zei: ‘Het is het enige van de tien dat de levende God aanduidt, Die de hemel en de aarde heeft geschapen en al wat daarin is. Toen de fundamenten der aarde werden gelegd, werd ook het fundament van de sabbat gelegd.’”
Testimonies, deel 1, 75.

De tijd van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend was aangebroken, maar die zou worden vertraagd door de opstand van 1863. Op 11 september 2001 begon het verzegelingsproces, toen Christus, voorgesteld als de machtige engel van Openbaring hoofdstuk achttien, neerdaalde met een verborgen boek in Zijn hand dat Gods volk van de laatste dagen moest eten. De Alfa en Omega beeldt altijd het einde uit door middel van het begin, dus werd er in de laatste dagen opnieuw een waarheid in een bijzonder licht geplaatst, en deze was rechtstreeks verbonden met de sabbatswaarheid die werd benadrukt toen Christus voor het eerst trachtte de honderdvierenveertigduizend te verzegelen.

„De tijd is gekomen dat Daniël op zijn plaats zal staan. De tijd is gekomen dat het licht dat hem gegeven werd naar de wereld zal uitgaan zoals nooit tevoren. Indien zij voor wie de Heere zo veel heeft gedaan in het licht zullen wandelen, zal hun kennis van Christus en van de profetieën die op Hem betrekking hebben, sterk toenemen naarmate zij het einde van de geschiedenis van deze aarde naderen.

“Zij die gemeenschap met God hebben, wandelen in het licht van de Zon der Gerechtigheid. Zij onteren hun Verlosser niet door hun weg voor God te verderven. Hemels licht schijnt op hen. Zij zijn van oneindige waarde in Gods ogen, want zij zijn één met Christus. Voor hen is het woord van God van allesovertreffende schoonheid en lieflijkheid. Zij zien het belang ervan. De waarheid wordt hun ontvouwd. De leer van de menswording is bekleed met een zachte glans. Zij zien dat de Schrift de sleutel is die alle verborgenheden ontsluit en alle moeilijkheden oplost. Zij die onwillig zijn geweest het licht te ontvangen en in het licht te wandelen, zullen het geheimenis der godzaligheid niet kunnen begrijpen; maar zij die niet hebben gearzeld het kruis op te nemen en Jezus te volgen, zullen licht zien in Gods licht.”
Manuscript Releases, nummer 21, 406, 407.

De leer van de menswording is de waarheid dat de Godheid, verenigd met de menselijkheid, niet zondigt, en het teken van hen die in de laatste dagen tot die ervaring zijn gekomen, is de sabbat.

Daarenboven gaf Ik hun ook Mijn sabbatten, tot een teken tussen Mij en hen, opdat zij zouden weten dat Ik de HEERE ben, Die hen heiligt. Ezechiël 20:12.

De honderd vierenveertigduizend worden voor de eeuwigheid verzegeld, en het proces van de verzegeling markeert een korte tijdsperiode aan het einde van het verzegelingsproces, vlak vóór de

zondagswet, waarin het zegel wordt aangebracht. In die korte tijdsperiode wordt de goddelijkheid blijvend met de menselijkheid verenigd.

„Wat doet u, broeders, in het grote werk van voorbereiding? Degenen die zich met de wereld verenigen, ontvangen de wereldse vorm en bereiden zich voor op het merkteken van het beest. Degenen die geen vertrouwen in zichzelf stellen, die zich voor God vernederen en hun zielen reinigen door de waarheid te gehoorzamen, dezen ontvangen de hemelse vorm en bereiden zich voor op het zegel van God op hun voorhoofden. Wanneer het besluit uitgaat en het stempel wordt aangebracht, zal hun karakter tot in eeuwigheid rein en vlekkeloos blijven.

„Nu is het de tijd om zich voor te bereiden. Het zegel van God zal nooit op het voorhoofd van een onrein man of een onreine vrouw worden geplaatst. Het zal nooit op het voorhoofd van de eerzuchtige, wereldlievende man of vrouw worden geplaatst. Het zal nooit op het voorhoofd worden geplaatst van mannen of vrouwen met valse tongen of bedrieglijke harten. Allen die het zegel ontvangen, moeten zonder vlek voor God zijn—kandidaten voor de hemel. Ga voorwaarts, mijn broeders en zusters. Ik kan thans slechts kort over deze punten schrijven en slechts uw aandacht vestigen op de noodzaak van voorbereiding. Onderzoek zelf de Schriften, opdat u de ontzagwekkende plechtigheid van het tegenwoordige uur moogt verstaan.”
Testimonies, deel 5, 216.

De voorgaande passage zou kunnen suggereren dat het zegel bij de zondagwet wordt opgedrukt, maar dit is niet het geval. Zuster White maakt duidelijk dat de zondagwet een grote crisis is, en zij leert ook helder dat karakter in een crisis wordt geopenbaard, maar nooit in een crisis wordt ontwikkeld. Het zegel wordt bij de zondagwet opgedrukt in die zin dat het dan zichtbaar wordt, want degenen die dan het zegel hebben, worden opgeheven als een banier. Het zegel wordt in een korte tijdsperiode opgedrukt, vlak voordat de genadetijd sluit, en voor sabbathouders sluit de genadetijd bij de zondagwet. De verzegeling begon op 11 september 2001, en toen ontving niemand het zegel van God, want zoals geïllustreerd in de periode na 22 oktober 1844, moest er eerst een beproevingsproces zijn.

In elke hervormingsbeweging begint een beproevingsproces wanneer het goddelijke symbool neerdaalt om de boodschap te bekrachtigen die in de tijd van het einde werd ontzegd. Toen Michaël neerdaalde om Kores te bekrachtigen voort te gaan met het eerste decreet, werden de Joden toen beproefd met betrekking tot de vraag of zij het huis zouden verlaten waarin zij de voorafgaande zeventig jaar hadden gewoond en zouden terugkeren naar een verwoeste stad om die te herbouwen. Toen de Heilige Geest neerdaalde bij de doop van Christus, werden de Joden beproefd inzake het onderwerp van de Messias. Toen de machtige engel van Openbaring tien op 11 augustus 1840 neerdaalde, werd die generatie beproefd op de vraag of zij het kleine boekje zouden eten, en alles wat het kleine boekje vertegenwoordigde.

Op 11 augustus 1840 begon een beproevingsproces dat twee klassen van aanbidders voortbracht, en de klasse die het Lam volgde in het Allerheiligste was kandidaat om tot de honderdvierenvijftigduizend te behoren. De laatste beproeving voor die generatie, die in het beproevingsproces faalde, begon met de komst van toegenomen licht op de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Van 1856 tot 1863 markeerde de boodschap aan Laodicea een laatste

tijdsperiode binnen de periode die begon met de komst van de derde engel op 22 oktober 1844. Die tijdsperiode wordt voorgesteld door de verzen dertien tot en met vijftien van Daniël hoofdstuk elf.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hem gemaakt; en zonder Hem is geen ding gemaakt dat gemaakt is. In Hem was het leven; en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis; en de duisternis heeft het niet begrepen.’ ‘En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader,) vol van genade en waarheid’ (Johannes 1:1–5, 14).”

„Dit hoofdstuk schetst het karakter en het belang van het werk van Christus. Als iemand die zijn onderwerp begrijpt, schrijft Johannes alle macht aan Christus toe en spreekt hij van Zijn grootheid en majesteit. Hij doet goddelijke stralen van kostbare waarheid oplichten, als licht van de zon. Hij stelt Christus voor als de enige Middelaar tussen God en de mensheid.

“De leer van de menswording van Christus in menselijk vlees is een mysterie, ‘zelfs de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten’ (Kolossenzen 1:26). Het is de grote en diepe verborgenheid van de godsvrucht. ‘Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond’ (Johannes 1:14). Christus nam de menselijke natuur op Zich, een natuur die lager was dan Zijn hemelse natuur. Niets openbaart de wonderlijke nederbuiging van God zozeer als dit. Hij heeft ‘de wereld zo liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft’ (Johannes 3:16). Johannes stelt dit wonderbare onderwerp met zulk een eenvoud voor, dat allen de uiteengezette gedachten kunnen vatten en verlicht worden.

“Christus nam niet slechts schijnbaar de menselijke natuur aan; Hij nam haar waarlijk aan. Hij bezat de menselijke natuur in werkelijkheid. ‘Daar nu de kinderen aan vlees en bloed deel hebben, heeft Hij eveneens op gelijke wijze daaraan deel gekregen’ (Hebreeën 2:14). Hij was de zoon van Maria; Hij was uit het zaad van David naar menselijke afstamming. Van Hem wordt verklaard dat Hij een mens is, namelijk de Mens Christus Jezus. ‘Deze man,’ schrijft Paulus, ‘is meer heerlijkheid waard geacht dan Mozes, naarmate Hij die het huis gebouwd heeft, meer eer heeft dan het huis’ (Hebreeën 3:3).”

“Maar terwijl Gods Woord spreekt over de mensheid van Christus toen Hij op deze aarde was, spreekt het ook nadrukkelijk over Zijn vóórbestaan. Het Woord bestond als een goddelijk Wezen, evenals de eeuwige Zoon van God, in vereniging en eenheid met Zijn Vader. Van eeuwigheid af was Hij de Middelaar van het verbond, Degene in wie alle volken der aarde, zowel Joden als heidenen, indien zij Hem aannamen, gezegend zouden worden. ‘Het Woord was bij God, en het Woord was God’ (Johannes 1:1). Voordat mensen of engelen geschapen waren, was het Woord bij God, en was God.”

De wereld is door Hem gemaakt, „en zonder Hem is geen ding gemaakt dat gemaakt is” (Johannes 1:3). Indien Christus alle dingen gemaakt heeft, bestond Hij vóór alle dingen. De woorden die hierover gesproken zijn, zijn zo beslissend dat niemand in twijfel hoeft te

blijven. Christus was wezenlijk God, en wel in de hoogste zin. Hij was van alle eeuwigheid bij God, God boven allen, gezegend tot in eeuwigheid.

“De Here Jezus Christus, de goddelijke Zoon van God, bestond van eeuwigheid af als een onderscheiden Persoon, en toch één met de Vader. Hij was de allesovertreffende heerlijkheid van de hemel. Hij was de bevelhebber van de hemelse intelligenties, en de aanbiddende hulde der engelen werd door Hem ontvangen als Zijn recht. Dit was geen roof aan God. ‘De HEERE bezat Mij in het beginsel van Zijn weg,’ verklaart Hij, ‘vóór Zijn werken van oudsher. Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest, van den aanvang, van vóór de aarde was. Toen er nog geen diepten waren, ben Ik voortgebracht, toen er nog geen bronnen waren, zwaar van water. Eer de bergen gegrondvest waren, vóór de heuvelen ben Ik voortgebracht; toen Hij de aarde nog niet gemaakt had, noch de velden, noch het begin van het stof der wereld. Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een kring trok over het oppervlak van de diepte’ (Spreuken 8:22–27).”

„Er zijn licht en heerlijkheid in de waarheid dat Christus één was met de Vader voordat de grondlegging der wereld was gelegd. Dit is het licht dat schijnt in een duistere plaats en haar stralend maakt met goddelijke, oorspronkelijke heerlijkheid. Deze waarheid, op zichzelf oneindig geheimenisvol, verklaart andere geheimenisvolle en anders onverklaarbare waarheden, terwijl zij gehuld is in licht, ontoegankelijk en onbegrijpelijk.” Selected Messages, boek 1, 246–248.